

عنوان مقاله:

آسیب شناسی شعر شاعران انقلاب دهه ی هفتاد و هشتاد از بعد فرهنگ و اخلاق

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

رمضانعلی رازقی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران

سیدعلی اکبر شریعتی فر - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران (نویسنده مسول)

بوالقاسم امیر احمدی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی و معاونت پژوهشی واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران

خلاصه مقاله:

هدف از انجام این نوشتار بررسی آسیب شناسی شعر شاعران انقلاب دهه ی هفتاد و هشتاد از بعد فرهنگ و اخلاق می باشد. روش انجام این پژوهش از نوع توصیفی تحلیلی و بر پایه مطالعات کتابخانه ای است. نتایج این پژوهش نشان داد که معنا باختگی یا معناگریزی و به تعبیر روشن تر جنگ با معنا است. گاهی شعر در یک فضای کاملاً عاری از هدف و خلا و پوچی سیر می کند بخصوص در اواخر این دوره نشانه ی آن پررنگ تر است. شعر زیر یک نمونه از معناستیزی شاعران این دهه است هرچند که فقدان معنا وجه مشترک همه ی آن ها است. شاعران مفهوم گرا و انقلابی فراوانی نیز در دهه ی هفتاد داریم که محور شعریشان مفاهیمی نزدیک به هم هستند. مفاهیمی همچون مضامین دینی و مذهبی، انقلاب، جنگ تحمیلی، امام و ولایت رهبری، هویت ملی و یاد مظلومان. و نیز هنجارشکنی جامعه که خلاف آرمان های انقلاب بوده و از جمله آسیب ها به شمار می روند. بسیاری از مولفه ها و ویژگی های شعر سنتی، که مهم ترین آن ها تعهد معنای محوری بود، متروک ماندند. شعر معاصر ایران در دهه ی هفتاد سردرگم و از آرمان ها به دور و به تکرار آلوده بود. شرایط و وضعیت حاکم بر فضای آن رویداد حادثه ای عظیم و ویرانگر را می طلبد. آنچه بیان شده در ارتباط با شاعران پست مدرن دهه ی هفتاد بود و این به معنای عام شعر از دهه ی هفتاد نیست زیرا که شعر دهه ی هفتاد به دور از معنا و محتوا می باشد.

کلمات کلیدی:

آسیب شناسی، شاعران انقلاب، فرهنگ، اخلاق، دهه هفتاد، دهه هشتاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1532624>

